

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: K. P., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, odbor azylové a migrační politiky, pošt. příhr. 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27.2.2012 č.j. OAM-1-594/VL-07-LE05-PD2-2007,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, shora uvedeného, jímž byla zamítnuta jeho žádost a doplňková ochrana udělená podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů., (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, nebyla prodloužena pro existenci důvodu podle § 17a odst. 3 citovaného zákona o azylu.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti nevycházel žalobci podle možností vstříc, čímž porušil povinnost mu danou § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Při hodnocení podkladů správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, čímž porušil povinnost danou § 50 odst. 4 správního řádu, a nesprávně tak posoudil žalobcovu žádost o azyl. Správní orgán neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení při výkladu právních předpisů, jak ukládá § 68 odst. 3 správního řádu. Rovněž tak toto ustanovení porušil tím, že neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům

rozhodnutí. Žalobce má za to, že se na něj vztahují důvody doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce uvedl, že na území ČR pobývá od roku 2001 spolu se svými rodiči. Na žalobcova otce byl vydán ze strany Ruské federace mezinárodní zatykač pro skutky, jichž se nedopustil. Podala proto celá jeho rodina žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím č.j. OAM-1-594/VL-07-08-2007 ze dne 13.9.2007 a rozhodnutím č.j. OAM-1-594/VL-07-L05-PD1-2007 ze dne 18.12.2009 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14b odst. 2 zákona o azylu, vždy na dobu 24 měsíců. Dne 21.5.2011 v zákonné lhůtě podal žádost o o prodloužení doplňkové ochrany. Tato žádost byla zamítnuta. Žalobce mimo jiné v žalobě dále uvedl, že je nepravdivé tvrzení, že si mohl požádat v době trvání doplňkové ochrany o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia nebo sloučení rodiny. Po skončení doplňkové ochrany není možné o žádný druh pobytu ani víza požádat na území ČR. Žalobce proto po poradě s pracovníci Sdružení pro integraci a migraci podal doplnění žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, ve kterém uvedl skutečnosti relevantní pro prodloužení doplňkové ochrany. Žalobce uvedl, že na základě udělené mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany na území ČR pobýval 4 roky a jeho žádost není náhradním řešením nebo řešením k legalizaci pobytu. Žalobcův rodinný a soukromý život se od jeho devíti let odehrává na území ČR, je zde plně integrován, český jazyk je jazykem, který ovládá jako mateřský (dokonce lépe). Svůj pobyt na území ČR nemůže nijak upravit, neboť zákon o pobytu cizinců mu neumožňuje podat žádost na území ČR a do doby rozhodnutí o žádosti o dlouhodobý pobyt či vízum nad 90 dnů na území legálně pobývat. Většinu života žalobce žije v ČR a neprodloužení doplňkové ochrany je neoprávněným zásahem do rodinného a soukromého života. Pokud správní orgán své rozhodnutí za takový zásah nepovažuje, měl by uvést, jaký konkrétní postup by měl zvolit, aby mohl na území ČR legálně setrvat v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalobce z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Odkázal i na obsah správního spisu a uvedl, na základě jakých rozhodnutí byla žalobci doplňková ochrana podle ust. § 14b zákona o azylu udělena. Naposledy byla žalobci doplňková ochrana prodloužena o 24 měsíců rozhodnutím ze dne 16.12.2009, které nabylo právní moci 18.12.2009. Důvodem udělení doplňkové ochrany žalobci byl fakt, že je synem osoby požívající doplňkové ochrany, jmenovitě pana P. I., e.č. L 005645, a v době rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce nezletilý, splňoval tedy zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b odst. 2 zákona o azylu. Doplňková ochrana byla žalobci udělena, neboť žalovaný shledal, že v jeho případě je dán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení doplňkové ochrany. Při následném posuzování žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany pak žalovaný konstatoval, že dne 31.10.2009 žalobce dovršil věk 18 let, a z tohoto důvodu již podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu nesplňuje. Zároveň však žalovaný považoval za nutné zohlednit fakt, že žádost o prodloužení doplňkové ochrany byla podána ještě před tím, než žalobce dosáhl plnoletosti. Žalovaný měl také za to, že těsně po dosažení plnoletosti by odejmutí doplňkové ochrany vzhledem ke společnému životu s rodiči představovalo pro žalobce přílišný zásah do jeho rodinného života i rodinného života jeho rodičů požívajícím na území ČR doplňkové ochrany. S ohledem na uvedené tak žalovaný shledal jiný zřetele hodný důvod pro ponechání doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, a proto doplňkovou ochranu prodloužil. Žalobce odkázal na znění § 53a odst. 4 zákona o azylu, a dále na znění ust. § 17a. Podle § 17a odst. 3 zákona o azylu zanikne-li důvod, pro který byla doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny udělena, a nebude-li shledán jiný zřetele hodný důvod pro její ponechání, doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny se odejme. Žalovaný uvedl, že v daném případě nastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení, neboť zanikl důvod, pro

kteřý byla doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny udělena. Žalobci byla totiž udělena doplňková ochrana podle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny jako rodinnému příslušníku osoby požívající doplňkové ochrany, konkrétně jeho otce. Dle § 14b odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Důvody pro udělení této formy ochrany žalobce v době jejího udělení, jako tehdy ještě nezletilý syn osoby požívající doplňkové ochrany, splňoval. Dne 31.10.2009 však žalobce dovršil věk 18 let, a z tohoto důvodu již podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona nesplňuje. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval otázkou, zda existuje v případě žalobce jiný zřetel hodný důvod pro ponechání doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Po podrobném prozkoumání situace však takový důvod neshledal. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nemá žádné zdravotní problémy až na to, že trpí alergií na prach. V této souvislosti žalovaný zmínil, že žalobce je občanem Izraele, jehož úroveň socioekonomického rozvoje a zabezpečení je obecně naprosto srovnatelná s ČR. Žalovaný dále odkázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně (NSS), z níž vyplývá, že existence rodinných vazeb na území ČR nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany obecně, tedy pochopitelně ani ve formě doplňkové ochrany. Absenci rodinného zázemí a s tím spojené obtíže nelze podřadit definici vážné újmy, jak ji stanovuje § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak pod ně nespadá fakt, že by v Izraeli musel žalobce vykonat povinnou vojenskou službu. Branná povinnost a povinná vojenská služba jsou obecně považovány za zcela legitimní občanské povinnosti a patří k nejzákladnějším státoobčanským povinnostem. Žalovaný poukázal i na to, že izraelský občan má právo požádat buď o odklad výkonu vojenské služby nebo dokonce o úplné zproštění této povinnosti, a to i pokud žije v zahraničí, prostřednictvím zastupitelského úřadu Izraele. Žalovaný dále poukázal na judikaturu NSS, pokud jde o reálné nebezpečí případných teroristických útoků, kdy NSS dospěl k závěru, že ani kriminální jednání a teroristické útoky nepředstavují samy o sobě vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu (rozhodnutí sp. zn. 9 Azs 54/2008 ze dne 11.12.2008, dostupné na www.nssoud.cz).

Žalovaný se dále vyjádřil k námitce, kterou žalobce vznesl v podané žalobě, která se týká nemožnosti upravit si pobyt dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný odkázal v této souvislosti na pohovor uskutečněný se žalobcem dne 13.1.2012, kde se žalobce vyjádřil ke snaze legalizovat si pobyt na území ČR. Dále žalovaný uvedl, že není povinen jakýmkoli způsobem vysvětlovat či podrobně žalobce navádět k možnosti získání legálního pobytu na území ČR. Toto není povinností žalovaného. Navíc se v řízení jednalo o prodloužení doplňkové ochrany žalobci, tedy okolnosti spadající pod zákon o azylu, nikoli řízení spadající pod zákon o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvedl, že na základě skutečností sdělených žalobcem a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce sice uváděl, že na území ČR pobývají jeho rodiče, poživatelé doplňkové ochrany, žalovaný však znovu poukázal na to, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný nesouhlasí s námitkami, které žalobce uvedl v podané žalobě, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl

v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem souhlasili oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Městský soud v Praze při posouzení věci vyšel z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z těchto podkladů zjistil, že žalobce dne 21.5.2011 podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Žádost odůvodnil tím, že je synem osoby požívající doplňkové ochrany a odkázal na rozhodnutí, kterým mu byla v roce 2007 doplňková ochrana udělena. Uvedl, že jeho otec I. P. požádal o prodloužení doplňkové ochrany dne 21.11.2011 a vyjádřil předpoklad, že mu doplňková ochrana bude prodloužena, jelikož důvody pro její udělení dle jeho názoru nepominuly. Se žalobcem byl proveden pohovor dne 13.1.2012, z něhož bylo zjištěno, že žalobce má i izraelské státní občanství. Zda má ruské občanství, nevěděl. Uvedl, že z Ruska odjel společně s rodiči, když mu bylo 6 let. Rodiče se rozhodli odjet do Izraele, protože v Rusku v době perestrojky nebyly pracovní příležitosti. Z Izraele odjeli také částečně z pracovních důvodů. Krátce před odjezdem začaly teroristické útoky na autobusy apod., a proto o něj měli rodiče velký strach a říkali, že v Izraeli již není natolik bezpečno, aby tam mohli v klidu žít. To bylo v roce 2001, když bylo žalobci 9 let. Tehdy odjel s matkou do ČR. Otec ještě v Izraeli zůstal kvůli práci. V roce 2007 byla žalobci udělena a v roce 2009 prodloužena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, protože byl tehdy nezletilý a jeho otec dostal doplňkovou ochranu. Žalobce uvedl, že by chtěl v ČR zůstat, neboť zde studuje a cítí se zde dobře. Uvedl, že by chtěl časem získat české občanství. Sam uvedl, že si uvědomuje, že již nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť je dospělý. Je svéprávný a může žít i bez rodičů. Otcova kauza se jej vlastně ani netýká. Pobyt na území ČR si jiným způsobem neupravil, neboť se v tom moc nevyzná a ani o tom dosud nepřemýšlel. Do Ruska se žalobce vrátit nechce. Vadí mu tamní vláda. Uvedl, že by tam mohl být třeba zadržen, aby mohl být jeho otec vydírán. Do Izraele se rovněž vrátit nechce, neboť chce pokračovat v ČR ve studiu. Také by musel na vojnu, a to přináší riziko, neboť tam není mír a klid.

I přesto, že žalobce v rámci pohovoru uvedl, že si zařídí legalizaci svého pobytu tím, že požádá o dlouhodobý pobyt, podal dne 24.1.2012 u žalovaného doplnění žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. V tomto doplnění zdůraznil, že rodičům byla prodloužena doplňková ochrana o 24 měsíců. Ze skutečností, které se týkají jeho otce, kdy na něj byl vydán mezinárodní zatykač a byl zadržen v Itálii v roce 2010, je zřejmé, že důvody pro udělení doplňkové ochrany nadále trvají. Je tedy zřejmé, že i když žalobce dovršil věk 18 let, neznamená to, že by mu v zemi jeho původu nehrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce žije s rodiči ve společné domácnosti, studuje vysokou školu a je na rodičích plně závislý. Žalobce rovněž zmínil, že by při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany mělo být přihlédnuto i k jeho rodinnému a soukromému životu.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla doplňková ochrana podle ust. § 14b zákona o azylu udělena v roce 2007 na dobu 21 měsíců. Doplňková ochrana byla posléze na žalobcovu žádost prodloužena rozhodnutím ze dne 16.12.2009 o 24 měsíců.

Městský soud v Praze při posouzení podané žaloby vyšel z toho, že podle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu s e rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její

udělení. Podle § 14b odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odst. 1 rozumí:

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu dle § 2 odst. 3,
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že v případě žalobce bylo postupováno v souladu s tímto ustanovením. Žalobci byla původně udělena doplňková ochrana a její trvání prodlouženo v době, kdy ještě nedosáhl věku 18 let, takže byl osobou - rodinným příslušníkem ve smyslu § 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu - svobodným dítětem osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let. Poté, co žalobce dosáhl věku 18 let, nesplňuje podle shora citovaného ustanovení zákona o azylu podmínku pro udělení doplňkové ochrany.

Ze správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval i otázkou, zda v případě žalobce nejsou dány jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany, popř. udělení mezinárodní ochrany, avšak tyto důvody shledány nebyly.

Soud, jak vyplývá z žádosti o prodloužení doplňkové ochrany i z pohovoru učiněného se žalobcem, dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možno hodnotit ve smyslu zákona o azylu jako azylově relevantní důvody. Žalovaný se zabýval posouzením i otázky případného vycestování žalobce do Izraele, kdy by byl povinen nastoupit základní vojenskou službu. V této souvislosti soud poukazuje rovněž na judikaturu NSS, podle které branná povinnost a povinná vojenská služba je považována za zcela legitimní občanskou povinnost a patří k nejzákladnějším státoobčanským povinnostem. Soud neshledal v závěru, který vyslovil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že výkonem vojenské služby nedojde k vystavení žalobce nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, za závěr odpovídající dostupné judikatuře NSS (rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 71/2006 nebo 9 Azs 54/2008 dostupné na www.nssoud.cz).

Žalovaný rovněž hodnotil, že na území Izraele neprobíhá v době rozhodování ozbrojený konflikt, takže vycestování žalobce by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

V podané žalobě žalobce obecně namítal nesprávný postup žalovaného a námitky směřovaly zejména k osobnímu a rodinnému životu žalobce na území ČR.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí i touto otázkou zabýval a soud neshledal, že by žalovaný svým rozhodnutím porušil zákon o azylu ve smyslu žalobcových námitek. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany nelze spatřovat v rodinném osobním životě na území ČR. Žalobce je již dospělý a samostatný, byť je dále závislý na svých rodičích, s nimiž žije ve společné domácnosti a studuje. V jeho případě však není dán důvod ve smyslu zákona o azylu k prodloužení doplňkové ochrany, jak bylo již shora uvedeno. Nebyl shledán ani jiný azylově relevantní důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobci z jiných důvodů, jak bylo již zmíněno při konstatování podkladů, z nichž žalovaný vycházel. Pokud žalobce zmiňoval obtíže s podáním žádosti o povolení dlouhodobého pobytu na území ČR, poukazuje soud na to, že tato skutečnost nesouvisí s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Soud dává žalovanému za pravdu v tom, že v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, resp.

doplňkové ochrany, není povinen poskytovat účastníků řízení poučení o možnosti, jak pobyt na území ČR legalizovat jiným způsobem. Žalovaný posuzoval v rámci správního řízení pouze žalobcovu žádost o prodloužení doplňkové ochrany a postupoval v souladu se zákonem o azylu i v souladu se správním řádem.

Soud neshledal, že by žalovaný při rozhodování v této věci pochybil a dopustil se nezákonnosti. Žalovanému nelze vytknout skutečnosti, které žalobce v žalobě uvedl, a to, že by porušil povinnost mu danou ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu a nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci. Nelze mu vytknout, že by v dostatečné míře neuvedl důvody výroku svého rozhodnutí a podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalovaný uvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami a účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobcovy námitky neshledal soud důvodnými, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. října 2012

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová